

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **MIDAI, spol. s r. o.**
sídlem Hnojník 425, 739 53 Hnojník

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022 č. j. 16901/22/5200-11431-713085,
ve věci pokuty za opožděné tvrzení daně,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

1. Žalobkyně se žalobou doručenu Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 7. 2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022 č. j. 16901/22/5200-11431-713085, kterým bylo zamítnuto její odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 9. 2021, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za opožděné tvrzení daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2020.
2. Spor je o to, zda podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020 z datové schránky žalobkyně dne 30. 8. 2021 bylo podáno včas s ohledem na dříve uplatněnou žádost o prodloužení lhůty a znění plné moci udělené žalobkyni daňové poradkyni.
3. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že měl být přijat pro ni příznivější výklad, že přiznání k dani bylo podáno prostřednictvím daňového poradce. Pak by totiž daňové přiznání z 30. 8. 2021 bylo podáno včas. Správce daně měl žalobkyni upozornit na způsob, jakým má podat daňové přiznání. Dále namítla, že se na ni nevztahuje ustanovení § 136 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s námitkou vlivu „individuální žádosti“ žalobkyně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání na povinnost toto podat samotnou žalobkyni. Nad rámec v napadeném rozhodnutí uvedené argumentace žalovaný doplnil, že postup správce daně byl jednoznačně ve prospěch žalobkyně. Jen tehdy, když správce daně posoudil vzniklou situaci tak, že žalobkyně požádala podle § 36 odst. 4 daňového řádu o prodloužení šestiměsíční lhůty podle § 136 odst. 2 písm. b) bod 2 daňového řádu, bylo možné tuto lhůtu prodloužit o další tři měsíce. Alternativní výklad, spočívající v posouzení žádosti o prodloužení lhůty jako pozdního podání, by představoval ve své podstatě absurdní popření jen o den předcházejícího úkonu žalobkyně, která zmocnila daňového poradce k podání daňového přiznání.
5. K úvaze, že doručení rozhodnutí o prodloužení lhůty přímo žalobkyni znamenalo nutnost podat daňové přiznání rovněž přímo žalobkyni, se žalovaný rovněž vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Ve vyjádření zdůraznil, že z § 25 odst. 2 ve spojení s § 41 odst. 2 daňového řádu vyplývá povinnost správce daně doručovat přímo daňovému subjektu, ačkoliv je zastoupen zástupcem, jen pokud má daňový subjekt něco vykonat. Plná moc, kterou žalobkyně udělila své daňové poradkyni, je omezena pouze na podání daňového přiznání. Ve všech ostatních úkonem tedy zastoupena nebyla.
6. K námitce, že daňové přiznání ve skutečnosti podala daňová poradkyně, se žalovaný rovněž vyjádřil v napadeném rozhodnutí, a ve vyjádření na ně odkázal.
7. K námitce, že na žalobkyni nedopadá § 136 odst. 6 daňového řádu žalovaný uvedl, že argumentace je nesmyslná. Pokud by žalobkyně nežádala o prodloužení zákonné lhůty podle § 136 odst. 2 daňového řádu, platilo by, že žádá o prodloužení lhůty podle odstavce prvního, čímž by byla žádost opožděná a musela by být zamítnuta. Pokud by pak žalobkyně podala daňové přiznání až 30. 8. 2021, byla by výše pokuty shodná. Argumentace je rovněž rozporná s tím, co žalobkyně uvedla v daňovém řízení, kde tvrdila, že daňové přiznání bylo podáno daňovým poradcem v termínu podle § 136 odst. 6 daňového řádu.
8. K námitce žalobkyně ohledně dosud nerozhodnuté žádosti o prominutí pokuty uvedl žalovaný, že se netýká rozhodnutí o uložení pokuty.

Posouzení krajským soudem:

9. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
10. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
- Dne 29. 3. 2021 zmocnila žalobkyně daňovou poradkyni k „*vypracování a podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob/fyzických osob za zdaňovací období 2020*“. Plná moc dále obsahuje text: „*Současně žádám, aby přiložené kopie plné moci byla uložena u správce daně pro účely zákonem stanoveného termínu pro podání daňového přiznání.*“
  - Dne 29. 6. 2021 byla plná moc předložena správci daně odesláním z datové schránky žalobkyně.
  - Dne 30. 6. 2021 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání do 31. 8. 2021 z důvodu onemocnění hlavní účetní; téhož dne byla žádost doručena datovou schránkou žalobkyně správci daně.
  - Dne 8. 7. 2021 správce daně žádosti žalobkyně vyhověl a lhůtu prodloužil. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobkyně, k doručení došlo uplynutím 10 dnů od dodání bez přihlášení oprávněné osoby, tedy dne 18. 7. 2021.
  - Dne 30. 8. 2021 podala žalobkyně ze své datové schránky daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2020. Na přiznání uvedla, že jej nepodává daňový poradce.
  - Dne 3. 9. 2021 podala daňová poradkyně žalobkyně správci daně „*prohlášení a doplnění k DPPPO 2020 společnosti Midai*“, ve kterém žádala, aby daňové přiznání ze dne 30. 8. 2021 bylo považováno za podané bez elektronického podpisu, což nyní napravuje.
  - Dne 7. 9. 2021 vydal správce daně platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně podle § 250 odst. 1 písm. b) daňového řádu, za 119 dnů prodlení. Lhůta k daňovému přiznání uplynula 3. 5. 2021, toto bylo podáno až 30. 8. 2021.
11. Proti platebnímu výměru na pokutu za opoždění tvrzení daně podala žalobkyně odvolání. V něm uvedl, že udělení plné moci daňové poradkyni vedlo k zákonnému prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání podle § 136 odst. 2 daňového řádu. Dne 30. 6. 2021 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty individuálně, proto měla daňové přiznání v prodloužené lhůtě podat osobně, nikoliv prostřednictvím daňového poradce.
12. O odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím.
13. Na úvod posouzení žalobních námitek krajský soud konstatuje, že se plně ztotožňuje s argumenty žalovaného, na kterých je vystavěno napadené rozhodnutí.
14. Žalobkyně byla povinna podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob podle §38m zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmu, ve spojení s § 135 odst. 1 daňového řádu., a to ve znění účinném od 1. 1. 2021. Lhůta pro podání daňového přiznání vyplývá z § 136 daňového řádu. Podle odstavce prvního se daňové přiznání k dani, jejíž

zdaňovací období činí 12 měsíců, což je případ daně z příjmů, podává do tří měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Tato lhůta je v některých případech zákonem prodloužena. Na posuzovanou věc dopadá odstavec druhý písmeno b) bodu 2. téhož ustanovení, podle kterého platí, že *lhůta pro podání daňového přiznání podle odstavce 1 se prodlužuje na šest měsíců po uplynutí zdaňovacího období, pokud daňové přiznání nebylo podáno nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období a následně daňové přiznání podal poradce.*

15. Pro posuzovanou věc se podstatná úprava v § 136 odst. 6 daňového řádu, podle kterého, *žádá-li daňový subjekt o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání podle § 36 a současně hodlá využít prodloužení této lhůty podle odstavce 2 písm. a), nebo podle odstavce 2 písm. b) bodu 2, uvede v žádosti tuto skutečnost, jinak se při posouzení žádosti o prodloužení lhůty zohlední délka lhůty podle odstavce 1. Uvede-li daňový subjekt v žádosti o prodloužení lhůty, že hodlá využít prodloužení lhůty podle odstavce 2, a následně nedodrží podmínky pro toto prodloužení, nárok na prodloužení lhůty podle § 36 zaniká.*
16. Daňový řád tedy v této souvislosti umožňuje dva typy prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Prvním typem je prodloužení tříměsíční lhůty pro podání daňového přiznání na lhůtu šestiměsíční, pokud daňové přiznání nebylo podáno ve lhůtě tříměsíční a ve lhůtě šestiměsíční je podá daňový poradce. K tomuto prodloužení dojde bez speciální žádosti, pouze naplněním podmínek § 136 odst. 2, písm. b) bod 2 daňového řádu.
17. Druhým typem prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání je postup podle § 36 daňového řádu, tedy na žádost. Tou je možno žádat prodloužení obou lhůt, tříměsíční i šestiměsíční. Podmínkou je – mimo jiné - podání žádosti o prodloužení před uplynutím prodloužované lhůty. V případě prodloužení šestiměsíční lhůty je dále podmínkou splnění podmínek pro prodloužení na tuto šestiměsíční lhůtu (tedy první typ prodloužení).
18. Žalobkyně nepodala daňové přiznání v základní tříměsíční lhůtě. Krátce před uplynutím šestiměsíční lhůty nejprve předložila správci daně plnou moc udělenou své daňové poradkyni a následně požádala o prodloužení lhůty. V žádosti neuvedla, zda hodlá využít prodloužení této lhůty podle odstavce 2 písm. b) bodu 2, daňového řádu, tedy z důvodu podání daňového přiznání daňovou poradkyní. V plné moci bylo přitom uvedeno, že *žádá, aby plná moci byla uložena u správce daně „pro účely zákonem stanoveného termínu pro podání daňového přiznání“.*
19. Připadaly tak do úvahy dvě možnosti, jak mohl správce daně o žádosti rozhodnout.
20. První postup je striktně formální a vedl by k zamítnutí žádosti. Neuvedla-li totiž žalobkyně, že hodlá využít prodloužení lhůty z důvodu podání daňového přiznání daňovým poradcem, přímo v žádosti o prodloužení lhůty, nýbrž v předchozím podání obsahující plnou moc, bylo by možno pohlížet na tuto žádost jako na opožděně podanou, po uplynutí tříměsíční lhůty pro podání daňového přiznání, protože o prodloužení lhůty je možno požádat pouze, byla-li žádost podána před jejím uplynutím (§36 odst. 1 daňového řádu). Obrat *„uvede v žádosti tuto skutečnost“* by mohl tomuto výkladu nasvědčovat. Krajský soud jej však považuje za přepjatě formalistický, v rozporu se smyslem úpravy, jak je vysvětleno v dalších dvou odstavcích.
21. Druhým možným postupem je přihlédnout k plné moci, kterou žalobkyně zmocnila daňovou poradkyni k vypracování a podání daňového přiznání, ve které uvedla, že toto zmocnění má mít vliv na lhůtu k podání daňového přiznání, a kterou správci daně předložila den před podáním žádosti o prodloužení lhůty, před uplynutím prodloužené šestiměsíční

lhůty a po uplynutí lhůty základní, tříměsíční. Krajský soud přisvědčuje názoru žalovaného, že obě podání žalobkyně je nutno chápat ve vzájemném spojení. Postup žalobkyně logicky nasvědčuje tomu, že jejím úmyslem bylo požádat o prodloužení dosud běžící lhůty šestiměsíční a nikoliv vyjádřit nevěli podat daňové přiznání prostřednictvím zmocněné daňové zástupkyně a žádat zpětně prodloužení původní lhůty tříměsíční, i kdyby jí nebylo známo, že by šlo o žádost odsouzenou k zamítnutí, protože o prodloužení lze požádat jen v rámci lhůty běžící. Zejména když prodloužení na lhůtu šestiměsíční zmínila v samotné plné moci, předložené krátce před žádostí o prodloužení.

22. Ani z hlediska správy daní není žádný důvod sankcionovat žalobkyni za to, že úmysl využít šestiměsíční lhůtu neuvedla v jednom podání. Pokud by totiž nesplnila podmínku pro zákonné prodloužení lhůty na šest měsíců a daňové přiznání by nepodal daňový poradce, pak by nastala situace předvídaná ve větě druhé citovaného § 136 odst. 6 daňového řádu, tedy zánik nároku na prodloužení. Tento postup správce daně tak odpovídá zásadě zdrženlivosti a přiměřenosti, vyplývající z § 5 odst. 3 daňového řádu.
23. Krajský soud proto shodně s žalovaným uzavírá, že správce daně postupoval správně, když žádost žalobkyně z 30. 6. 2021 posoudil ve spojení s plnou mocí, která mu byla předložena dne 29. 6. 2021, jako žádost o prodloužení šestiměsíční lhůty pro podání daňového přiznání.
24. Rozhodnutí o prodloužení lhůty správce daně správně doručil přímo žalobkyni. Postupoval v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování*. Žalobkyně sice byla zastoupena daňovou poradkyní. Plná moc však byla omezena pouze na vypracování a podání daňového přiznání, nikoliv k zastupování žalobkyně při podání žádosti o prodloužení lhůty a přijetí rozhodnutí o takové žádosti. Vzhledem k tomu, že doručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty přesahovalo rozsah oprávnění daňové poradkyně, nebyly splněny podmínky pro to, aby rozhodnutí bylo doručeno této daňové poradkyni.
25. Pro doručení rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení daňové poradkyni nevyplývá důvod ani z ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu, ani z § 25 odst. 2 daňového řádu. Tato ustanovení upravují situaci, kdy má něco vykonat osobně daňový subjekt, ačkoliv je zastoupen zástupcem, kterému je zásadně doručováno podle odstavce prvního. Žalobkyně však byla zastoupena jen a pouze při podání daňového přiznání, takže k doručování její daňové poradkyni ve všech případech nikoliv spojených přímo s podáním daňového přiznání nebyl zákonný důvod.
26. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobkyni tvrzeným účinkům doručení rozhodnutí o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání přímo žalobkyni na oprávnění podat (povinnost podat) daňové přiznání daňovou poradkyní. Toto doručení totiž účinky žalobkyni tvrzené nemá. Daňová poradkyně byla povinna daňové přiznání podat na základě dohody s žalobkyní. Doručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty přímo žalobkyni na tuto povinnost daňové poradkyně nemá žádný vliv, neboť s ním daňový řád žalobkyni domýšlený důsledek nespojuje. Není tedy správný výklad žalobkyně, že daňová poradkyně žalobkyně nebyla povinna (a oprávněna) podat za žalobkyni daňové přiznání, protože ji nebylo doručeno rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty, ani výklad, že by daňové poradkyně byla povinna (a oprávněna) za žalobkyni podat daňové přiznání jen tehdy, pokud by jí bylo doručeno rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty.

Shodu s prvopisem potvrzuje

27. Daňové přiznání následně podala sama žalobkyně, nikoli její daňová poradkyně. V daňovém přiznání je výslovně uvedeno, že toto podává žalobkyně, nikoliv daňová poradkyně. Daňové podání bylo podáno z datové schránky žalobkyně.
28. Tuto situaci upravuje shora citované ustanovení § 136 odst. 6 druhá věta daňového řádu tak, že zanikl nárok žalobkyně na prodloužení lhůty podle § 36 daňového řádu (tedy prodloužení lhůty na žádost, „druhý typ“ prodloužení, jak jej soud popsal v odstavci 17 tohoto rozsudku); žalobkyni tedy zanikl nárok na prodloužení lhůty do 31. 8. 2021.
29. Nedošlo ani k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání na šest měsíců („první typ“ prodloužení, jak jej soud popsal v odstavci 16 tohoto rozsudku). Žalobkyně totiž nedodržela podmínky pro podání daňového přiznání ve lhůtě šesti měsíců podle § 136 odst. 3 písm. b) bod 2 daňového řádu, podle kterého dojde k prodloužení základní lhůty na lhůtu šestiměsíční pouze tehdy, je – li daňové přiznání podáno daňovým poradcem. Nepostačí udělení zmocnění k vypracování a podání daňového přiznání. Daňové přiznání musí daňový poradce podat. Podmínka předložení plné moci v základní tříměsíční lhůtě platila do 31. 12 2020, do účinnosti zákona č. 283/2020 Sb. Přechodné ustanovení k tomuto zní: *„Ustanovení § 136 odst. 2 a 6 a § 138 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použijí na lhůtu pro podání daňového přiznání podávaného za zdaňovací období, které neskončilo přede dnem předcházejícím dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Na lhůtu pro podání daňového přiznání podávaného za zdaňovací období, které skončilo přede dnem předcházejícím dni nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije ustanovení § 136 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“*. Zákon č. 283/2020 Sb. nabyl účinnosti 1. 1. 2021. Dnem předcházejícím by 31.12.2020, den spadající do zdaňovacího období roku 2020, které tedy neskončilo před nabytím jeho účinnosti. Na lhůty pro podání daňového přiznání za rok 2020 se proto použije nová úprava podle zákona č. 283/2020 Sb. Daňové přiznání podala daňové poradkyně, ale sama žalobkyně. K prodloužení lhůty na lhůtu šestiměsíční tak nedošlo.
30. U žalobkyně tedy nedošlo k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání na šest měsíců a zaniklo prodloužení do 31. 8. 2021. Daňové přiznání proto podala opožděně, jak správně dovodil žalovaný a správce daně.
31. Žalobkyni není vyčítáno a žalovaný nevystavěl své rozhodnutí na argumentu, že by žalobkyně „neměla právo podat daňové přiznání“. Žalobkyně toto právo nejenže měla, měla stále povinnost podat daňové přiznání, jak jí vyplývá z § 135 odst. 1 daňového řádu. To, že daňové přiznání podala sama a nepodala je zmocněná daňová poradkyně, mělo vliv pouze na lhůtu, ve které byla povinna toto daňové přiznání podat. Rovněž tak není pravdou, že by žalovaný a správce daně tvrdili, že není třeba oznámit daňovému subjektu, že má něco vykonat. Tito pouze posoudili, zda má být rozhodnutí o prodloužení lhůty doručeno daňové poradkyni žalobkyně. Ke správnosti jejich úvah se soud vyjádřil výše.
32. Žalobkyně dále nesouhlasí s názorem správce daně, že „když fyzicky daňový poradce daňové přiznání zpracuje a pošle z mé datové schránky, nelze na to pohlížet, že to podal on“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil autorizaci zprávy pomocí datových schránek v odstavcích 60 až 66 napadeného rozhodnutí. Krajský soud na toto vysvětlení odkazuje, když se s ním zcela ztotožňuje. Žalobkyně v žalobě žádnou protiargumentaci neuvedla. K její žalobní námitce krajský soud uvádí, že podstatné není zpracování daňového přiznání, ale jeho podání. To vyplývá z jasného zákonného textu. Tvzení žalobkyně o tom, že daňové přiznání podala daňová poradkyně, je v rozporu nejen s datovou schránkou, ze

které bylo podáno, ale též s textem samotného daňového přiznání, kde je uvedeno, že je podává sama žalobkyně, nikoliv daňová poradkyně. Ani tato námitka žalobkyně není důvodná.

33. K námitce, že správce daně měl v rozhodnutí o prodloužení lhůty přesněji stanovit podmínky, za kterých se má „*platně daňové přiznání podat*“, krajský soud dodává, že žalobkyni není vyčítáno, že by daňové přiznání nepodala platně. Podala je pouze opožděně a za to jí byla v souladu s § 255 daňového řádu uložena pokuta. Ačkoliv je dle § 6 odst. 3 daňového řádu správce daně povinen poučit o právech a povinnostech osoby zúčastněné na správě daní, poučení musí být přiměřené. Správci daně bylo známo, že žalobkyně využívá služby daňového poradce, tedy osobu odborně znalou v daňovém právu. Nelze tedy správci daně vyčítat, že podrobně nevysvětlil všechny situace, které při podání daňového přiznání mohou vzniknout. Tak dalece poučovací povinnost správce daně nesahá a odporovala by požadavku na *přiměřené poučení*. Ani tato námitka žalobkyně není důvodná.
34. Co se týká nerozhodnuté žádosti o prominutí pokuty, jde o jiné řízení, které se netýká rozhodnutí o uložení pokuty, proto se k této námitce krajský soud nemůže blíže vyjádřit.
35. Za situace, kdy žádná z žalobních námitek není důvodná, krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
36. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. listopadu 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu